30 24. marz

5. gr.

Við lok hvers árs lætur Hagstofa Íslands æviskrárritara þjóðskjalasafnsins í té skrá yfir þá, er andazt hafa á undangengnu ári. Hagstofan skal enn fremur veita æviskrárritara afrit gagna, er hún hefur varðandi látna menn á því ári, eftir því sem föng eru á og æviskrárritari þarfnast til upplýsinga úr þeim gögnum, sem hagstofan hefur að geyma.

Að fengnum þessum heimildum færir æviskrárritari hvern einstakling á sérstakt spjald, svo sem fyrir er mælt í 2. gr., ásamt nokkru ýtarlegri upplýsingum, ef kostur er, um ævistörf hans en gögn hagstofunnar greina frá.

6. gr.

Skylt er starfsmönnum ríkisins og opinberra stofnana að láta æviskrárritara þjóðskjalasafnsins í té upplýsingar úr bókum embættisins, eða stofnunarinnar, sem hann vanhagar um og þarf að nota við færslu spjaldskrárinnar.

7. gr.

Ráðherra setur með reglugerð nánari fyrirmæli um framkvæmd laga þessara.

8. gr.

Brot gegn lögum þessum og reglugerð varða sektum, 100—3000 krónum.

9. gr.

Lög þessi öðlast gildi, þegar fé er veitt á fjárlögum til að launa æviskrárritara.

Gjört í Reykjavík, 24. marz 1956.

Ásgeir Ásgeirsson.
(L. S.)

Bjarni Benediktsson.

31 27. marz

LÖG

um þjóðskrá og almannaskráningu.

FORSETI ÍSLANDS

gjörir kunnugt: Alþingi hefur fallizt á lög þessi og ég staðfest þau með samþykki mínu:

1. gr.

Sérstök stofnun undir eigin stjórn skal annast almannaskráningu samkvæmt lögum þessum og annað það, er þau mæla fyrir um. Nefnist stofnun þessi þjóðskrá, og skal hún taka við almannaskrá þeirri, sem stofnað hefur verið til, ásamt öllu því, er henni fylgir.

2. gr.

Auk þjóðskrárinnar og Hagstofunnar starfa sveitarstjórnir og sóknarprestar utan kaupstaða að almannaskráningu samkvæmt þessum lögum. Í kaupstöðum, þar sem sóknarprestur hefur hingað til starfað að almannaskráningu með bæjarstjórn, skal hann þó halda því áfram á sama hátt og verið hefur.

Ákvæði 14., 19. og 20. gr. varðandi sóknarpresta eiga við þá presta eina, er starfa að almannaskráningu, en þar, sem minnzt er á sóknarpresta annars staðar í lögum þessum, er átt við alla starfandi presta og safnaðarstjóra.

3. gr.

Stjórn þjóðskrárinnar er skipuð sex mönnum og sex til vara. Fimm stofnaðilar þjóðskrárinnar, þ. e. berklavarnir ríkisins, bæjarsjóður Reykjavíkur, fjármálaráðuneytið, Hagstofa Íslands og Tryggingastofnun ríkisins, skipa sinn manninn hver í stjórnina og annan til vara.

Félagsmálaráðherra skipar sjötta manninn í stjórnina og varamann hans í samráði við stjórn Sambands íslenzkra sveitarfélaga.

Fulltrúi Hagstofunnar í stjórninni skal vera formaður hennar.

Stjórn þjóðskrárinnar er ólaunuð.

4. gr.

Hlutverk sitt leysir þjóðskráin af hendi með því:

1. að láta opinberum aðilum í té íbúaskrár og aðrar almannaskrár reglulega á ári hverju samkvæmt nánari ákvæðum laga þessara,
2. að láta opinberum aðilum og öðrum í té aðrar skrár en þær, sem um ræðir í 1. tölulið, endurgjaldslaust eða gegn greiðslu, hvort tveggja samkvæmt ákvörðunum þjóðskrárstjórnar,
3. að láta opinberum aðilum og almenningi í té upplýsingar úr skrám og öðrum gögnum þjóðskrárinnar samkvæmt nánari ákvæðum laga þessara,
4. að stuðla að því með skrárgerð sinni, annars vegar að enginn gjaldskyldur einstaklingur sleppi við álagningu lögboðinna gjalda og hins vegar að tvísköttun manna eigi sér ekki stað, — enn fremur að hafa um það meðalgöngu milli sveitarfélaga, að einstaklingar með óljóst eða umdeilanlegt heimilisfang verði skráðir í ákveðnu umdæmi,
5. að láta í té efnivið í mannfjöldaskýrslur Hagstofunnar.

5. gr.

Stjórn þjóðskrárinnar ákveður starfstilhögun hennar í meginatriðum, fylgist með daglegum rekstri hennar og fjárreiðum og hefur úrskurðarvald um öll málefni hennar, að því leyti sem þau eru ekki beinlínis eða óbeinlínis falin ráðherra eða Hagstofunni með ákvæðum þessara laga.

6. gr.

Hagstofan annast daglega stjórn þjóðskrárinnar, og skal hún rekin sem deild í Hagstofunni. Fjárreiður þjóðskrárinnar skulu vera algerlega greindar frá fjárreiðum Hagstofunnar.

Hagstofan leggur þjóðskránni til starfslið eftir þörfum hennar á hverjum tíma, gegn endurgreiðslu launa hlutaðeigandi starfsmanna þann tíma, sem þeir starfa í þágu þjóðskrárinnar.

Hagstofan ræður starfsfólk vegna þjóðskrárinnar miðað við starfsliðsþörf hinnar síðar nefndu, þegar hún er minnst á árinu. Þeir, sem ráðnir eru til starfa fyrir þjóðskrána, eru starfsmenn ríkisins jafnt og aðrir starfsmenn Hagstofunnar, enda skal tala þeirra og ráðningarkjör háð samþykki fjármálaráðherra.

7. gr.

Viðhald almannaskrár byggist á þeim gögnum, sem hér eru talin:

1. Tilkynningar um aðsetursskipti, samkvæmt lögum nr. 73 25. nóv. 1952 með síðari breytingum.
2. Skýrslur sóknarpresta til Hagstofunnar um fæðingar, skírnir, nafngiftir, hjónavígslur og mannslát.
3. Mannskaðaskýrslur til Hagstofunnar, samkvæmt lögum nr. 42 10. nóv. 1913, þær þeirra er varða horfna menn, sem taldir eru látnir.

31 27. marz

4. Skýrslur héraðsdómara til Hagstofunnar um hjónavígslur og um leyfi til skilnaðar að borði og sæng.
5. Skýrslur dómsmálaráðuneytisins til Hagstofunnar um leyfi til lögskilnaðar, ættleiðingarleyfi og breytingar á ríkisborgararétti o. fl. í því sambandi.
6. Sérstakar upplýsingar sveitarstjórna, sóknarpresta og annarra opinberra aðila um menn.
7. Upplýsingar, sem þjóðskráin aflar sér sjálf með eftirgrennslan eða henni berast á einn eða annan hátt, eftir því sem þörf krefur og heimildir leyfa.

Hagstofan lætur gera eyðublöð undir skýrslur þær, sem um ræðir í fyrri málsgr. þessarar gr., og kveður á um skil þeirra.

8. gr.

Landlæknisskrifstofan og Hagstofan geta í sameiningu ákveðið, að sóknarprestar skuli senda Hagstofunni dánarvottorð, er þeir veita viðtöku samkvæmt 5. gr. laga nr. 42 8. maí 1950, á sömu tímum og með sömu frestum og prestar senda Hagstofunni aðrar skýrslur samkvæmt ákvörðun hennar. Hún ber dánarvottorðin saman við dánarskýrslur presta fyrir sömu tímabil og sendir þau að hverju ári liðnu hlutaðeigandi héraðslæknum (í Reykjavík borgarlækni), sbr. 2. málsgr. 7. gr. fyrr nefndra laga.

Þá er maður deyr, ber að tilkynna lát hans þegar í stað sóknarpresti þess prestakalls, þar sem dánarheimili hins látna var, án tillits til þess, hvar hann á heimilisfang, hvar útför hans er gerð eða hver framkvæmir hana. Beri mannslát að í íbúðarhúsnæði, hvílir þessi skylda á umráðamanni þess. Beri mannslát að í sjúkrahúsi eða annarri stofnun eða á víðavangi, hvílir samsvarandi skylda á hlutaðeigandi forstöðumanni, skipstjóra eða löggæzlumanni (þ. e. bæjarfógeta (í Reykjavík sakadómara), sýslumanni eða hreppstjóra, sbr. lög nr. 42 10. nóv. 1913, um mannskaðaskýrslur og rannsókn á fundnum líkum).

9. gr.

Stjórn þjóðskrárinnar ákveður, um hvaða skráningaratriði hún skuli fjalla.

Nú ákveður stjórn þjóðskrárinnar að taka til meðferðar skráningaratriði til viðbótar þeim, sem fyrir eru, og er Hagstofunni þá heimilt að krefjast þess af opinberum aðilum, sem hafa undir höndum upplýsingar til þessara nota, að þeir láti þær í té á þann hátt og á þeim tímum, sem hún ákveður.

10. gr.

Nú bregzt það, að skýrslur, sem um ræðir í 1. og 2. tölulið 7. gr., séu látnar í té, áður en fresti lýkur, og getur Hagstofan þá þröngvað hlutaðeiganda með dagsektum, 50—300 kr. á dag, til að láta gögnin í té. Dagsektir skulu taka gildi 5 dögum eftir að Hagstofan tilkynnir hlutaðeigandi aðila þær með símskeyti eða bréfi afhentu sama dag og það er skrifað, enda geri hann ekki skil áður en þeim fresti lýkur.

Ákvæði 1. málsgr. þessarar greinar taka einnig til skila sóknarpresta og héraðslækna (í Reykjavík borgarlæknis) á dánarvottorðum, svo og til skila ljósmæðra á tilkynningum um barnsburði, samkvæmt reglugerð nr. 103 23. okt. 1933 eins og henni var breytt með auglýsingu nr. 158 23. sept. 1942.

Lögreglustjóri innheimtir sektarfé samkvæmt 1. og 2. málsgr. þessarar greinar og rennur það í ríkissjóð. Hlutaðeigandi skal inna greiðslu sektarfjárins af hendi ekki síðar en 7 dögum eftir að hann afhenti Hagstofunni hinar síðbúnu skýrslur eða setti þær í póst.

11. gr.

Nú kemur það í ljós, að sóknarprestur hefur vanrækt að gera lögboðna skýrslu til Hagstofunnar um fæðingu, skírn, nafngift, hjónavígslu eða mannslát eða skýrsla um slíkt er fyrst látin í té að liðnum skilafresti, og varðar það þá sekt allt að 500 kr.

Sama gildir, ef sóknarprestur brýtur í bága við ákvæði 5. gr. laga nr. 42 8. maí 1950, um dánarvottorð og dánarskýrslur, þar sem bann er lagt við því að gera útför manns, nema hlutaðeigandi prestur hafi áður fengið í hendur dánarvottorð hans. 31 27. marz

Nú framkvæmir annar prestvígður maður en hlutaðeigandi sóknarprestur (safnaðarstjóri) skírn, hjónavígslu eða líksöng, og skal hann þá tilkynna það bæði sóknarpresti prestakallsins og Hagstofunni innan 7 daga. Sé þetta vanrækt, varðar það sekt allt að 500 kr.

Nú vanrækir ljósmóðir að láta í té lögboðna tilkynningu um barnsburð eða tilkynning um hann er fyrst afhent að liðnum skilafresti, og varðar það þá sekt allt að 500 kr.

12. gr.

Á grundvelli gagna þeirra, er um ræðir í 7. gr., fylgist þjóðskráin með breytingum á skráningaratriðum frá 1. desember ár hvert til jafnlengdar næsta ár og hefur tiltækar upplýsingar um þær, eftir því sem föng eru á.

13. gr.

Eftir gögnum þeim um breytingar skráningaratriða, sem þjóðskráin fær í hendur, skal gera árlega íbúaskrár fyrir hvert sveitarfélag, miðaðar við 1. desember, með nöfnum allra einstaklinga, er aðsetur hafa í því þann dag, ásamt upplýsingum um fæðingardag og þau atriði önnur um hvern einstakling, er máli skipta fyrir opinber not skránna.

Að því er snertir skráningaratriði, sem vandkvæðum er bundið að fá skýrslur um í tæka tíð, er heimilt að miða íbúaskrár við annan tíma á hausti en 1. desember. Um aðsetur manna skal þó ávallt miða við 1. desember í íbúaskrám.

14. gr.

Í janúarmánuði ár hvert sendir þjóðskráin sveitarstjórnum, sóknarprestum utan kaupstaða, skattanefndum og skattstjórum eintak af íbúaskrá viðkomandi umdæmis 1. desember næsta ár á undan.

Sveitarstjórnir og sóknarprestar skulu fara yfir íbúaskrána í sameiningu eins fljótt og auðið er eftir móttöku hennar. Sveitarstjórn leiðréttir skrána og gerir athugasemdir um oftalda eða vantalda einstaklinga á henni, hvort tveggja samkvæmt nánari fyrirmælum þjóðskrárinnar. Hlutaðeigandi prestur aðstoðar sveitarstjórn við þetta verk og leggur í því sambandi til upplýsingar um breytingar, sem hann fékk vitneskju um við húsvitjanir haustið áður eða á annan hátt, enda þarfnist skráin lagfæringa hvað þær snertir. Að þessu loknu tilkynnir sveitarstjórn þjóðskránni leiðréttingar sínar við íbúaskrána með athugasemdum um oftalda og vantalda einstaklinga.

Þjóðskráin ákveður sveitarstjórnum fresti til að tilkynna leiðréttingar og athugasemdir við íbúaskrár. Heimilt er að beita dagsektum í þessu sambandi samkvæmt ákvæðum 10. gr. þessara laga.

15. gr.

Í febrúarmánuði ár hvert sendir þjóðskráin sveitarstjórnum stofn að kjörskrám þeim, er semja ber í þeim mánuði samkvæmt lögum. Kjörskrárstofn þessi miðast við undangenginn 1. desember, og á honum skal auk nafns og heimilisfangs vera fæðingardagur og fæðingarstaður hvers manns, sem heimilisfastur er í umdæminu samkvæmt skrá.

Þjóðskráin sendir hverri sveitarstjórn árlega 2 eintök af kjörskrárstofni, en þau ár, sem forsetakosningar, kosningar til Alþingis eða til sveitarstjórna fara fram, sendir hún viðbótareintök af kjörskrárstofni, svo að fullnægt verði eðlilegri þörf sveitarstjórna fyrir kjörskrár að dómi stjórnar þjóðskrárinnar.

31 16. gr.

27. marz Þegar lokið er skilafresti þeim, sem ákveðinn hefur verið samkvæmt 3. málsgr. 14. gr., ber þjóðskráin saman athugasemdir sveitarstjórna um oftalda eða vantalda menn á íbúaskrám.

Nú er einstaklingur oftalinn á íbúaskrá samkvæmt athugasemd einnar sveitarstjórnar, en vantar á íbúaskrá samkvæmt athugasemd annarrar sveitarstjórnar, og tilkynnir þjóðskráin þá aðilum breytingar á íbúaskrám viðkomandi sveitarfélaga til samræmis, eins fljótt og auðið er.

Nú ber sveitarstjórn fram þá athugasemd, áður en fresti lýkur, að tiltekinn einstaklingur sé vantalinn á íbúaskrá umdæmis hennar, og skal þjóðskráin þá taka athugasemdina til greina að jafnaði, ef önnur sveitarstjórn, sem hlut á að máli, vanrækir að tilkynna henni leiðréttingar sínar og athugasemdir við skrána, áður en fresti lýkur. Þjóðskráin tilkynnir hlutaðeigandi sveitarstjórnum breytingar á íbúaskrá þeirra af þessum sökum.

Nú ber tveim sveitarstjórnum, sem haldið hafa skilafresti, ekki saman um, hvar maður skuli vera á íbúaskrá, og tilkynnir þá þjóðskráin þeim það og skorar á þær að rökstyðja mál sitt fyrir ákveðinn tíma. Að fresti loknum tekur þjóðskráin ákvörðun í málinu samkvæmt fengnum gögnum og tilkynnir þeim sveitarstjórnum niðurstöðuna án tafar.

17. gr.

Nú telur sveitarstjórn einhvern einstakling oftalinn á íbúaskrá sveitarfélagsins, án þess að nokkur önnur sveitarstjórn telji hann vantalinn á íbúaskrá sinni að svo stöddu, og gerir þjóðskráin þá ráðstafanir til að fá það upplýst, í hvaða sveitarfélagi hann hafðist við undangenginn 1. desember. Síðan tilkynnir hún hlutaðeigandi sveitarstjórn, að hann skuli settur þar á íbúaskrá, nema í ljós komi, að hann teljist heimilisfastur í enn öðru umdæmi. Þjóðskráin getur og, ef ástæða er til, mælt svo fyrir, að einstaklingur, sem þannig er ástatt um, sé tekinn á íbúaskrá sveitarfélags, sem hann settist að í eftir 1. desember. Sömuleiðis getur þjóðskráin lagt fyrir sveitarstjórn þess umdæmis, þar sem hlutaðeigandi var upphaflega á íbúaskrá, að hann sé aftur settur á hana.

18. gr.

Ákvarðanir þjóðskrárinnar samkvæmt 16. og 17. gr. um, hvar menn skuli vera á íbúaskrá, ráða úrslitum um það, í hvaða umdæmi tekju- og eignarskattur og hliðstæð þinggjöld eru á þá lögð, og verður þeim ekki áfrýjað. En það eitt, að maður er á íbúaskrá sveitarfélags samkvæmt slíkri ákvörðun þjóðskrárinnar og án samþykkis sveitarstjórnar, getur aldrei leitt af sér neinn rétt annarra sveitarfélaga eða einstaklinga til að gera fjárkröfu á hendur hlutaðeigandi sveitarfélagi vegna manns, sem svo er ástatt um.

19. gr.

Allar breytingar á upphaflegri íbúaskrá, sem þjóðskráin tilkynnir sveitarstjórn, ritar hún á íbúaskrá og tilkynnir jafnframt breytingarnar hlutaðeigandi skattanefnd og sóknarpresti. Hverri sveitarstjórn ber skylda til að sjá um, að skattanefnd og sóknarprestur fái tafarlaust vitneskju um allar breytingar, sem gerðar eru á upphaflegri íbúaskrá umdæmisins, bæði þær, sem þjóðskráin tilkynnir sveitarstjórn, og aðrar, enda skulu þessir aðilar rita breytingarnar á íbúaskrár sínar.

Sveitarstjórn skal rita breytingar, sem gerðar eru á íbúaskrá, á aðrar skrár, sem leiddar eru af henni, eftir því sem við á.

20. gr.

Sóknarprestar skulu, er þeir húsvitja á hverju hausti, safna upplýsingum um allar breytingar, sem orðið hafa á aðsetri manna miðað við síðustu íbúaskrá, og í

því sambandi ber þeim eftir föngum að afla vitneskju um fullt aðsetur hvers einstaklings, sem hefur tekið sér annað aðsetur en hann hafði samkvæmt síðustu íbúaskrá. Leggja skal upplýsingar þessar til grundvallar, þegar næsta íbúaskrá er endurskoðuð af sveitarstjórn og sóknarpresti, sbr. 14. gr., að svo miklu leyti sem þess gerist þörf. 31 27. marz

Sóknarprestar skulu aðstoða við söfnun aðseturstilkynninga í prestakalli sínu, eftir því sem föng eru á.

Þriðja hvert ár skal hver sóknarprestur bera allar upplýsingar íbúaskrárinnar um nöfn, fæðingardaga og hliðstæð atriði saman við það, sem skráð er um sömu einstaklinga í embættisbókum prestakallsins. Að loknum þessum samanburði lætur sóknarprestur þjóðskránni í té þær leiðréttingar, er hann telur gera þurfa á íbúaskrá prestakallsins.

Biskupsskrifstofan og Hagstofan ákveða sameiginlega framkvæmd á ákvæðum þessarar gr. í einstökum atriðum.

21. gr.

Hverri sveitarstjórn er skylt að gera viðeigandi ráðstafanir til að afla upplýsinga um breytingar, sem kann að þurfa að gera á íbúaskrá umdæmisins til þess að hún verði rétt, miðað við 1. desember hvert ár. Þjóðskráin getur, ef svo ber undir, lagt fyrir sveitarstjórn að gera tilteknar ráðstafanir í þessu skyni, þar á meðal láta fara fram almenna manntalsskráningu í umdæminu.

Nú telur þjóðskráin, að framkvæmd tilkynningarskyldu samkvæmt lögum nr. 73 25. nóv. 1952 sé ábótavant í umdæmi, og getur hún þá lagt fyrir hlutaðeigandi sveitarstjórn að gera tilteknar ráðstafanir til úrbóta, þar á meðal láta fara fram almenna manntalsskráningu í umdæminu.

22. gr.

Iðgjöld til almannatrygginganna, sem skattanefndir og skattstjórar leggja á samkvæmt lögum nr. 50 7. maí 1946, um almannatryggingar, og sóknargjöld samkvæmt lögum nr. 36 1. apríl 1948, um sóknargjöld, skulu lögð á menn á sömu stöðum og tekju- og eignarskattur er á þá lagður eftir íbúaskrá 1. desember hvert ár, sbr. 1. málslið 1. málsgr. í 32. gr. laga nr. 46 14. apríl 1954, um tekju- og eignarskatt.

23. gr.

Þjóðskráin skal verða við óskum opinberra aðila um hvers konar upplýsingar um einstaklinga, sem skrár hennar og önnur gögn hafa að geyma, enda þurfi þeir upplýsinganna við vegna starfsemi sinnar. Þjóðskráin lætur slíkar upplýsingar í té ókeypis, nema um sé að ræða meiri háttar verk, — þá getur hún krafizt þess, að hlutaðeigandi endurgreiði henni kostnað við það.

24. gr.

Hver maður hér á landi á rétt á því, að þjóðskráin láti honum í té vottorð um aðsetur hans og önnur skráningaratriði, er hann varða, samkvæmt skrám. Þó skal hún ekki láta í té vottorð um fæðingartíma manna og önnur atriði, sem er í verkahring presta að votta um samkvæmt embættisbókum, nema fyrir liggi samþykki hlutaðeigandi aðila.

Þjóðskráin veitir hverjum sem er upplýsingar um aðsetur manna samkvæmt skrám og öðrum gögnum, en veiting upplýsinga um önnur skráningaratriði fer eftir reglum, sem stjórn þjóðskrárinnar setur.

Upplýsingar skulu látnar í té skriflega eða munnlega eftir ósk hlutaðeiganda.

Þjóðskráin tekur gjald fyrir útgáfu vottorða og veitingu upplýsinga samkvæmt þessari grein, og fer það eftir gjaldskrá, sem stjórn hennar setur. Þó getur hún,

31 þegar sérstaklega stendur á, veitt afslátt af gjaldi eða fellt það niður. Gjald fyrir
27. marz vottorð eða uplýsingar skal greitt um leið og ósk er borin fram þar um.

Gjald það, sem ákveðið er fyrir hvern einstakling, sem um er spurt, greiðist, hvort sem þjóðskráin getur veitt fullnægjandi upplýsingar um hann eða ekki.

Þjóðskráin getur samið um það við einstakar sveitarstjórnir, að þær láti í té vottorð og upplýsingar samkvæmt 1. og 2. málsgr. þessarar gr., og ber þjóðskránni þá ekki skylda til að veita íbúum viðkomandi umdæma slíka þjónustu.

25. gr.

Ríkissjóður stendur straum af árlegum kostnaði við rekstur þjóðskrárinnar að 9/10 hlutum og Tryggingastofnun ríkisins að 1/10 hluta.

26. gr.

Hið árlega framlag Tryggingastofnunarinnar samkvæmt 25. gr. er endurgjald fyrir not hennar á vélspjöldum þjóðskrárinnar til skrárgerðar, svo og fyrir almenna þjónustu og aðstoð, sem þjóðskráin lætur Tryggingastofnuninni í té og eigi skal koma greiðsla fyrir. Hins vegar á ákvæðið í 2. málslið 23. gr. við Tryggingastofnunina jafnt og við aðra opinbera aðila.

Sveitarfélög eiga, án þess að sérstök greiðsla komi fyrir, rétt á árlegum íbúaskrám samkvæmt 13. gr. og kjörskrárstofni samkvæmt 15. gr., og auk þess njóta þau upplýsingaþjónustu þjóðskrárinnar samkvæmt 23. gr. En aðrar skrár en þær, sem hér er gert ráð fyrir, svo og önnur þjónusta heldur en veiting upplýsinga, skal greidd þjóðskránni sérstaklega.

27. gr.

Reikningsár þjóðskrárinnar er almanaksárið. Stjórn hennar undirritar ársreikninga hennar og sendir þá síðan fjármálaráðherra til úrskurðar. Birta skal reikningana í B-deild Stjórnartíðinda.

Ríkisendurskoðunin endurskoðar reikninga þjóðskrárinnar.

28. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Gjört í Reykjavík, 27. marz 1956.

Ásgeir Ásgeirsson.
(L. S.)

Eysteinn Jónsson.